

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: J. D., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. KUUK/70127/2019/DS,
JID 85771/2019/KUUK/Píš,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 5. 2019, č. j. KUUK/70127/2019/DS, JID 85771/2019/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 9. 2018, č. j. MDC/91716/2018, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 a zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 4. 2018 v 15:41 hodin na ulici Teplická u domu č. p. „X“ v obci Jílové ve směru jízdy na Děčín při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 29km/h, když mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 82 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h tedy 79 km/h. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že již v odvolání namítl, že měření bylo provedeno nesprávně, neboť měřicí vozidlo bylo ustaveno v rozporu s návodem k obsluze, když nebylo ustaveno podélně s vozovkou, zároveň došlo ke vzniku nežádoucí reflexe, když se v místě nachází kamenná zeď s kovovými prvky, kovové dopravní značky a mokrá vegetace, což jsou všechno reflexní prvky a také, že neproběhlo nové ověření, ani kontrola přesnosti rychloměru, ač na tomto, s ohledem na aktuální roční období a datum ověření rychloměru, musely být měněny pneumatiky z důvodů střídání letní a zimní sezóny. Ke všem těmto námitkám navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, ale žalovaný navržené důkazy neprovedl a pouze se k námitkám souhrnně vyjádřil s tím, že mu nepřísluší provádět kontrolu činnosti orgánů policie ani se vyjadřovat k postupu policistů při měření rychlosti. Dle žalobce je dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise, když výstup z měření ve skutečnosti neprokazuje skutečnou rychlost jízdy vozidla žalobce, a také pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když správní orgán neprovedl navržené důkazy, ani přesvědčivě neodůvodnil, proč tyto neprovedl a také pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť správní orgán přesvědčivě nevypořádal odvolací argumenty.
3. Za nepřipadné označil žalobce tvrzení žalovaného o tom, že mu nepřísluší provádět kontrolu orgánů policie, jelikož správnímu orgánu přísluší provádět kontrolu (resp. posuzovat) policisty postoupený důkazní prostředek, včetně zákonnosti i správnosti jeho získání. K tomuto žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2017, č. j. 75 A 37/2015-41 a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, a ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52.
4. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný není oprávněn provádět úvahu o tom, zda vozidlo s měřicím zařízením bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, když tímto návodem k obsluze neprovedl důkaz. Na podporu své námitky žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Dle žalobce není pravdou, že by ze spisu nevyplývalo, že měřicí vozidlo bylo ustaveno šikmo, jelikož toto vyplývalo z tvrzení žalobce, které nebylo žádnou částí spisu vyvráceno a mohlo být potvrzeno svědectvím policistů, které žalobce navrhoval.
6. Žalobce dále uvedl, že tvrzení žalovaného, dle kterého pokud dojde k chybě při měření, rychloměr vůbec nevyhotoví výstup z rychloměru, nemá oporu v žádném provedeném důkazu, žalovaný odkazuje na údajnou známost z úřední činnosti, tuto však nekonkretizuje, nadto jde o tvrzení nepravdivé. K tomuto žalobce odkázal na vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého žádnou takovouto funkcionalitu rychloměr nemá. Žalovaný tak staví své rozhodnutí na úvaze, která je technicky vyloučena, přičemž jde o klíčovou úvahu, kterou žalobce reagoval na námitky žalobce.
7. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože žalovaný nevypořádal ani jeden z jím navržených důkazů. Žalovaný tyto důkazy neprovedl, ani přesvědčivě neodůvodnil, proč tyto odmítl a rozhodnutí o jejich neprovedení nepodřadil pod žádný z judikaturou přípustných tří důvodů, které vyplývají z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63, a ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014-34. Dle žalobce nebyly ve spise ani v úředním záznamu žádné poznatky k ustavení rychloměru a proto měl správní orgán k tomuto buď vycházet z jeho tvrzení, nebo provést jím navržený důkaz výpovědí policistů. Skutečnost, že nesprávné ustanovení rychloměru má vliv na výsledek a přesnost výstupu z měření, pak vyplývá z návodu k obsluze, který správní orgán též neprovedl k důkazu. Návod k obsluze měl také sloužit k prokázání tvrzení žalobce, že elementy viditelné na snímku jsou reflexními prvky, jakož i že reflexe způsobuje nepřesnost měření přesahující zákonnou odchylku. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 32/2016-31 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-552.
8. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, dle které byl ověřovací list rychloměru vydán v rozporu s právními předpisy, jelikož jej vydal výrobce i prodejce rychloměru. Na podporu své námitky žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109.
9. Závěrem žalobce nesouhlasil se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že otázky dokazování ve správním řízení jsou upraveny v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
11. K námitce zpochybňující správnost měření uvedl, že se k ní vyjádřil již v žalobou napadeném rozhodnutí. Dodal, že silniční radarový rychloměr RAMER 10 C je automatizovaný rychloměr, který v případě jakékoliv chyby měření nahlásí chybu a rychlost nezaznamená. Pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, tak byla metoda měření v souladu s manuálem k obsluze. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32 a uvedl, že podle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Pokud měl žalobce pochybnosti o postupu policistů, mohl se obrátit na kontrolní orgán policie, kterým je Generální inspekce bezpečnostních sborů, tak jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí. Dále uvedl, že použitý rychloměr měl platné ověření podle ověřovacího listu a v řízení nevznikla pochybnost o funkčnosti měřicího zařízení, které je dané zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud byl proveden důkaz ověřovacím listem lze z něj dojít k závěrům, že přezkoušení, ověření a platnost měřicího zařízení je v souladu s vyhláškou č. 262/2000 Sb., Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, vyhláškou č. 345/2002 Sb., Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu a zákonem č. 505/1990 Sb. o metrologii.

12. K námitce žalobce, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, žalovaný uvedl, že podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen a poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 As 83/2017-59, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56. Dále uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno měřícím zařízením RAMER 10 C, ke kterému byl vydán ověřovací list, přičemž služební vozidlo bylo před začátkem měření postaveno rovnoběžně s vozovkou, z úředního záznamu plyne, že zasahující policisti postupovali podle návodu k obsluze. Dokazuje to výstupní fotodokumentace, která nezobrazuje žádnou chybu, vozidlo je na ní zachyceno zcela zřetelně, jasně, téměř ve středu, aniž by byla mezi policejním a měřeným vozidlem jakákoliv překážka způsobila ovlivnit měření. Žalovanému tak nevystaly žádné pochybnosti o správnosti měření.
13. Žalovaný dále uvedl, že námitky žalobce uplatněné již ve správním řízení se jeví jako nevěrohodné, účelové, bez znalosti místa spáchání přestupku a obsahu spisu. Dle žalovaného mají námitky žalobce jediný cíl, a to odvrátit od své osoby zákonný postih za protiprávní jednání. Při objektivním zvážení námitek dospěl žalovaný k závěru, že jsou nedostačující, nikoliv konkrétní, tj. nezpochybňují klíčové důkazy. Žalobce rovněž žalovanému či magistrátu nepředestřel ani žádný zpochybňující důkaz. Námitky žalobce zpochybňující měřící zařízení bez jakýchkoliv konkrétních důvodů, na základě kterých by bylo možné rozumně pochybovat o správnosti měření, vyhodnotil žalovaný jako zcela neopodstatněné.
14. Žalovaný dodal, že žalobce v žalobě ani ve správním řízení v zásadě netvrdil, že by s naměřenou rychlostí nesouhlasil, pouze obecně napadal průběh měření rychlosti svého vozidla. Setrval na své úvaze, že zasahující policisti jsou proškolení profesionálové, kteří vykonávají dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, a žalovaný jakožto správní orgán nezkoumá předpoklady pro řádný výkon jejich činnosti, tedy to zda policisti jsou schopni řádně nastavit rychloměr a ze spisu nevyplývaly žádné skutečnosti naznačující neprofesionalitu policistů.
15. K námitce, že ověřovací list k rychloměru byl vydán v rozporu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 9/2013-35. Dále uvedl, že veřejné listiny jsou charakterizovány jako listiny vydané soudy České

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Veřejná listina požívá sílu správnosti a může jí být zbavena pouze tím, že žalobce tvrdí skutečnosti a nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu listiny (její nesprávnost). Důkazní břemeno spočívá na tom, kdo správnost veřejné listiny popírá, tedy ve zkoumaném řízení leželo na žalobci. Žalobce mohl, měl-li pochybnosti o věrohodnosti ověřovacího listu, kdy zařízení bylo certifikováno jeho výrobcem, požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru jiným autorizovaným metrologickým střediskem a předložit tento důkaz žalovanému, nic takového však neučinil.

16. K námitce výměny pneumatik žalovaný uvedl, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný soudu nesdělili nesouhlas s tímto postupem, přičemž byli poučeni, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas udělili.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
21. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
22. Dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.
23. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 4. 2018 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 9. 4. 2018, výstup z rychloměru, ověřovací list Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rychloměru, fotografie zachycující doklady a vozidlo žalobce, sdělení o školení pro obsluhu měřiče rychlosti RAMER 10 C a seznam policistů, kteří toto školení absolvovali, a evidenční karta řidiče žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 2. 4. 2018 v 15:41 hodin na ulici Teplická u domu č. p. „X“ v obci Jílové ve směru jízdy na Děčín při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 29 km/h, když mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 82 km/h, po odečtení tolerance rychloměru tedy 79 km/h.

24. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát dne 13. 4. 2018 vydal příkaz č. j. MDC/38259/2018, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Následně dne 25. 5. 2018 nařídil magistrát ústní jednání na den 20. 6. 2018, ze kterého se zmocněnec žalobce omluvil. Magistrát dne 9. 7. 2018 nařídil nové ústní jednání na den 29. 8. 2018, na které se dostavil zmocněnec žalobce. Následně dne 18. 9. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které po výzvě doplnil. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
25. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevylíčil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
26. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
27. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný přesvědčivě nevypořádal s odvolacími námitkami. Žalobci lze částečně přisvědčit v tom, že žalovaný na předmětné námitky výslovně neodpověděl, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že bylo spolehlivě prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku žalobce, měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze, ze spisového materiálu nevyplývá, že by měřicí zařízení bylo postaveno šikmo, či jinak v rozporu s návodem k obsluze a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S odkazem na rozhodnutí magistrátu uvedl, že spis obsahuje všechny důkazy pro toto konstatování. Jestliže žalovaný popřel, že došlo k nesprávnému měření, staly se předmětné námitky irrelevantními a žalobcem navržené

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důkazy zjevně nadbytečnými, což žalovaný nepřímo vyjádřil také tím, že zjištěný skutkový stav označil za dostatečný. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál a v tomto smyslu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

28. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož chyběl podklad pro tvrzení, že pořídí-li rychloměr záznam z měření, proběhlo měření dle návodu k obsluze rychloměru, přičemž nebyl zjištěn takový skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že při měření vozidlo nestálo na šikmo. Soud k tomuto konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí k uvedenému vyjádřil a to na str. 4, když mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji by se objevila zpráva o chybě měření.
29. Na tomto místě je třeba uvést, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, vyplývá, že: *„Žalovanému i krajskému soudu je nutno přisvědčit i s ohledem na skutečnosti, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z dosavadní judikatury. Například z rozsudku ze dne 23. března 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 164 (byť věcně se netýkal námitky měření v zatáčce) vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Plzni byl proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Dále zde bylo provedeno dokazování odborným vyjádřením, podle něhož při měření za jízdy je nejpresnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu. Ačkoliv se nejedná o zcela totožný typ měřicího zařízení, považuje Nejvyšší správní soud vhodné poukázat též na svůj rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, kde uvedl: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60.“ V posledně označeném rozsudku se výslovně uvádí: „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ K obdobnému závěru jako v nyní řešené kauze dospěl navíc Nejvyšší správní soud (byť stručněji) již dříve, a to v rozsudku ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, který se výslovně týká údajného měření rychlosti v zatáčce přístrojem RAMER 10 C.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Soud k tomuto uvádí, že ve světle shora uvedené judikatury bylo nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení návodem k obsluze, či prokazovat náležitosti výstupu z měření, když bylo opakovaně judikováno, že použitý rychloměr RAMER 10 C je plně automatizovaný systém, který v případě nedodržení metody měření dle návodu k obsluze nepořídí žádný výstup a měření anuluje. Nutno doplnit, že součástí správního spisu je i platný ověřovací list použitého rychloměru a ověření o proškolení s manipulací daného typu rychloměru policisty, jenž měření prováděl. Žalobci se nepodařilo výše uvedenými námitkami podstatu odůvodnění zpochybnit. Námitky žalobce o údajném pochybení žalované strany v tomto směru z výše uvedených důvodů vyhodnotil soud jako nedůvodné.
31. Žalobce zpochybnil ověření použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s ohledem na možnost, že ode dne získání ověření rychloměru došlo k výměně pneumatik měřícího policejního vozidla. Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na pneumatiky měřícího vozidla viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením RAMER 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož *„výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“*
32. K námitce týkající se reflexe soud uvádí, že ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku a je vidět, že počasí bylo jasné. Podstatné je, že vozidlo nebylo vyfotografováno z kopce či z výšky, ale (přibližně) ze stejné roviny. Ze snímku je zcela zřetelné, že vozidlo není sejmuto z výšky ani zespoda. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej.
33. Dále žalobce namítal, že ověřovací list rychloměru byl vydán v rozporu s právními předpisy, neboť výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem, který předmětný rychloměr ověřoval, byla společnost RAMET a. s. S argumentací žalobce usilující o zpochybnění důvěryhodnosti společnosti RAMET a. s. se soud neztotožnil. Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na skutečnost, že ověřovací list k použitému rychloměru vydala společnost, která je zároveň jeho výrobcem, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením RAMER 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož *„[P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“

34. Ověření rychloměru není tudíž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření rychloměru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
35. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
36. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani že by žalobce byl zasažen na svých veřejných právech. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)